

Formanden:

Tak til fru Tina Nedergaard. Så går vi videre i ordførerrækken. Hr. Carsten Hansen.

Carsten Hansen (S):

Jeg må indrømme, at jeg er dybt bekymret over den, ja, undskyld udtrykket, næsten ulidelige lethed, jeg hører de borgerlige partier tager den her opgave med. Det handler om 95.000 voksne mennesker, der har et helt særligt behov for specialundervisning. Det handler om 4.400 børn ifølge Undervisningsministeriets egen opgørelse, som virkelig er ramt af nogle særlige former for handicap, der gør, at de har brug for en helt særlig undervisning og en helt særlig social indsats. Jeg var fristet til at sige, som min gamle far altid sagde til mig, når han spurgte mig om et eller andet, og jeg svarede, jeg tror det er sådan og sådan: Her skal du ikke tro min ven, det kan du gøre henne i kirken, her skal du vide.

Jeg er fristet til at spørge de borgerlige partier, om vi ikke skulle bygge det her på noget eksakt viden frem for bare tro. Det er frygtindgydende at høre Venstres ordfører, og jeg vil også tro de øvrige borgerlige partiers ordførere, sige, at de håber, at når de kaster 4.400 unge mennesker op og kun sikrer en offentlig finansiering og en objektiv finansiering for de 400 af dem, altså 10 pct., at man selv finder en model til at finansiere de her ekstremt dyre pladser. Vi snakker jo om elever, hvoraf nogle koster flere millioner kroner om året. Vi snakker om elever, som koster ganske, ganske mange penge, når man kobler det sociale felt til. Så har vi i øvrigt den voldsomme forskel fra socialområdet, L 38, til L 108. Vi har endnu ikke i dag fået en begrundelse for, hvorfor det skal være forskelligt. Vi taler om den samme gruppe unge mennesker.

Vi har jo undervejs faktisk haft ganske mange forhandlinger. Jeg har været heldig eller uheldig at deltage i samtlige de forhandlinger, der har været på undervisningsområdet, siden vi startede hele det her show omkring en strukturreform. Jeg vil godt sige, at vi hver gang er gået ind i det især på de områder her med den klare holdning, at vi skulle skabe det bedst mulige for disse grupper. Vi er gået et par gange, og her sidste gang måtte vi erkende, at der lå en aftale med Dansk Folkeparti, at der var en ramme, og at vi ikke kunne få flyttet nok på rammen.

Jeg vil godt sige, at der er skabt nogle ganske små fremskridt på nogle instrumenter, kommunerne kan benytte. Men læg mærke til, at det er »kan« i alle ændringsforslagene. Der er ikke no-

get »skal« i forhold til de 4.400 børn og unge. Der er ingen analysedel, der skal færdiggøres for de 95.000 voksne. Det gør man bagefter. Det er altså en bagvendt øvelse, man foretager.

Vi havde ved førstebehandlingen diskussionen om det trafikskadede barn. Hvordan skal et underlag på 80.000 mennesker i en ny kommune, hvor der er fem hårdt afasiramte børn eller unge om året, sikre en objektiv sagsbehandling på det her område? Hvordan sikrer vi, at der kommer en ordentlig udredning? Hvordan sikrer vi, at fagligheden er til stede til at foretage denne udredning? Vi har diskuteret den nye Aabenraa Kommune, som vil have en to-tre tilfælde af det her om året. Hvordan sikrer vi retssikkerheden for de her forældre? Ja, der bliver mere klageadgang, siger man. Man kan ikke som forældre til et barn vente på, at der kan risikere at gå både 2 og 3 og 4 og 5 måneder, før barnet kan få den bedst mulige undersøgelse.

Kl. 21.40

Jeg vil godt sige, at vi er meget nervøse for, at det her er en følgevirkning af en i øvrigt på nogle områder, det geografiske, lidt større kommuner osv., fornuftig reform. Men her har man skullet finde nogle løsninger, fordi det hører med. Vi forstår ikke, at man ikke har villet give de her meget specialiserede opgaver til regionerne og har sikret den objektive finansiering.

I øvrigt kunne man have fået vores tilsagn til en glidende decentralisering, hvis man havde gjort det på en fornuftig vis der, hvor det var nødvendigt, der, hvor der var mulighed for det, og der, hvor vi kunne se fornuften i det. Det har vi tilbudt regeringen også undervejs i forhandlingerne, vi har ikke kunnet flytte på det.

Vi har derudover set, at VISO-delen, der er en nyskabelse, som vi anerkender og tror kan være brugbar, får forældrene kun lejlighed til i meget specialiserede og særlige tilfælde at trække på. Hvad er det? Vi har ikke kunnet få det at vide undervejs. Hvorfor ikke give VISO-delen mulighed for, at de her forældre kan trække på den, lige så vel som man kan lade institutionerne foretage den udredning af de meget specialiserede tilfælde?

Jeg har ikke tiltro til, at min kommune, Odense Kommune, der jo hverken bliver større eller mindre, men blot får tilført en ny række opgaver, kan løse de her opgaver. Hvorfor har jeg ikke det? Ja, for et par år siden modtog man et hjerneskadecenter for Fyns Amt. Det måtte man give tilbage efter 2 år, for man erkendte, at man ikke magtede opgaven.